

О.В. Клименко,
здобувач ДНДІ МВС України

УДОСКОНАЛЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ РЕГУЛЯТОРНИХ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОГО ТА РЕГІОНАЛЬНОГО РІВНІВ ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФОРМУВАННЯ І РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ РЕГУЛЯТОРНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ГОСПОДАРЮВАННЯ

У статті на основі комплексного аналізу теоретичних, методологічних засад, нормативно-правової бази та практичної реалізації органами публічної адміністрації регуляторної політики України у сфері господарювання розкривається зміст й особливості її інституційного, організаційного та адміністративно-правового забезпечення; досліджується сучасний стан дотримання регуляторними органами державного та регіонального рівнів основних положень чинного законодавства України з питань регуляторної політики; вносяться корективи до загально визнаних теоретичних положень, з огляду на потреби та інтереси суспільства; надаються пропозиції щодо подальшого удосконалення діяльності регуляторних органів державного та регіонального рівнів, які забезпечують формування, реалізацію та контроль за здійсненням державної регуляторної політики, а також із удосконалення їх взаємодії з громадськими організаціями для створення дієвого механізму забезпечення принципів прозорості та врахування громадської думки під час здійснення регуляторної політики України у сфері господарювання.

Ключові слова: державна регуляторна політика, державне регулювання, адміністративно-правове забезпечення, інституційне забезпечення, організаційне забезпечення, сфера господарювання, господарська діяльність.

В статье на основании комплексного анализа теоретических, методологических основ, нормативно-правовой базы и практической реализации органами публичной администрации регуляторной политики Украины в сфере хозяйствования раскрываются содержание и особенности ее институционального, организационного и административно-правового обеспечения; исследуется современное состояние соблюдения регуляторными органами государственного и регионального уровней основных положений действующего законодательства Украины по вопросам регуляторной политики; вносятся предложения касательно дальнейшего совершенствования деятельности регуляторных органов общегосударственного и регионального уровней, которые обеспечивают формирование, реализацию и контроль по осуществлению государственной регуляторной политики, а также по усовершенствованию взаимодействия этих органов с общественными организациями для создания действенного механизма обеспечения принципов прозрачности и учета общественного мнения при осуществлении регуляторной политики Украины в сфере хозяйствования.

Ключевые слова: государственная регуляторная политика, государственное регулирование, административно-правовое обеспечение, институциональное обеспечение, организационное обеспечение, сфера хозяйствования, хозяйственная деятельность.

In the paper on the basis of the comprehensive analysis of the theoretical and methodological bases, normative-legal documents and practical implementation of the regulatory policy by the organs of public administration of Ukraine in the sphere of managing, the contents and features of its institutional and organizational, as well as an administrative and legal support are revealed; the current state of the compliance with central and local bodies of the executive power on the main dispositions of the current legislation of Ukraine of a regulatory policy is investigated; several changes in generally accepted theoretical positions taking into account the needs and interests of the society are brought in; several suggestions for further improvement of the activities of regulatory bodies of a national and regional level ensuring the development, implementation, and monitoring of the implementation of a regulatory policy, as well as an improvement of the ensuring of the interaction of these bodies with public organizations for the creation of an effective mechanism for the ensuring of the principles transparency and consideration of public opinion while the implementation of the regulatory policy of Ukraine in the field of management are made.

Keywords: *state regulatory policy, state regulation, administrative and legal support, institutional and organizational support field of management, economic activity.*

Формування та реалізація ефективної державної регуляторної політики у сфері господарювання на засадах економічної доцільності та ефективності дії регуляторних актів, зниження рівня втручання держави у діяльність суб'єктів господарювання та усунення перешкод для розвитку господарської діяльності є сьогодні першочерговим завданням у діяльності регуляторних органів як загальнодержавного, так і регіонального рівня. Однією з основних умов забезпечення високого рівня ефективності державної регуляторної політики є наявність дієвого інституційного, організаційного та адміністративно-правового забезпечення.

У Законі України “Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності” від 11.09.2003 № 1160-IV [1] визначені законодавчі вимоги до державної регуляторної політики. Згідно із цим законом регуляторна політика в Україні фактично визначає законодавчі вимоги до аналізу політики, що передбачає традиційні етапи аналізу: визначення проблем, формулювання та аналіз можливих альтернатив, економічний розрахунок вигод та витрат, аргументація тривалості державного впливу та визначення індикаторів, за якими можна зробити висновок щодо досягнення регулюванням своєї мети. Однак, незважаючи на те, що вказаний Закон і, відповідно, регуляторна політика набули чинності ще у 2004 році, виконання й залишається “м'яким”, вибіркоким [2]. Крім того, низка питань інституційного, організаційного та адміністративно-правового забезпечення регуляторної політики у сфері господарювання потребують комплексного дослідження та аналізу, насамперед, питання підвищення ефективності діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування у сфері господарювання, з огляду на потреби адміністративно-правової та регуляторної реформи, що зумовлює актуальність та своєчасність дослідження вказаної проблематики.

Слід сказати, що проблему державної регуляторної політики щодо розвитку підприємництва та дерегуляції досліджували у своїх працях такі науковці, як: З.С. Варналій, В.Є. Воротін, В.М. Геєць, Ю.І. Єхануров, Я.А. Жаліло, Т.В. Кондратюк, О.В. Кужель, Т.М. Кравцова, Н.С. Криштоф, С.М. Кулик, О.В. Літвінов, Д.В. Ляпін, К.М. Ляпіна, А.А. Мещеряков М.А. Погрібняк, О.Х. Юлдашев та ін. Однак, незважаючи на наявність значної кількості наукових праць, які мають важливе теоретичне та практичне значення, чимало питань та аспектів зазначеної проблеми й дотепер залишаються недостатньо дослідженими. З огляду на це та

зважаючи на неврегульованість багатьох питань діяльності регуляторних органів загальнодержавного та регіонального рівня, які забезпечують формування, реалізацію та контроль за здійсненням державної регуляторної політики у сфері господарювання за сучасних умов економічного розвитку України та у світлі тенденцій європейської інтеграції, **мета статті** полягає в тому, щоб на основі комплексного аналізу теоретичних, методологічних засад, нормативно-правової бази та практичної реалізації органами публічної адміністрації регуляторної політики України у сфері господарювання розкрити зміст і особливості її інституційного, організаційного та адміністративно-правового забезпечення; дослідити сучасний стан дотримання центральними та місцевими органами виконавчої влади основних положень чинного законодавства України з питань регуляторної політики; внести корективи до загальнодержавних теоретичних положень, піддаючи їх необхідній модернізації, з урахуванням потреб та інтересів суспільства; надати пропозиції щодо подальшого удосконалення діяльності регуляторних органів загальнодержавного та регіонального рівня, які забезпечують формування, реалізацію та контроль за здійсненням державної регуляторної політики, а також удосконалення їх взаємодії з громадськими організаціями для створення дієвого механізму забезпечення принципів збалансованості, передбачуваності, прозорості та врахування громадської думки під час здійснення регуляторної політики України у сфері господарювання.

Запровадження постійного оцінювання ефективності державного регулювання на всіх етапах, як під час підготовки проекту рішення, так і під час прийняття нормативно-правового акта, що регулює господарські та адміністративні відносини між регуляторними органами або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання, а також у ході регулярного відстеження результативності прийнятого нормативно-правового акта з метою встановлення ступеня досягнення цілей державного регулювання, задекларованих під час прийняття цього акта; здійснення заходів щодо оптимізації функцій державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності, які виконуються органами виконавчої влади, їх скорочення та усунення дублювання, а також щодо спрощення регуляторної бази та дерегуляції господарської діяльності виступають основними завданнями регуляторних органів як загальнодержавного, так і регіонального рівня.

Варто наголосити, що наразі лише США та Велика Британія в повному обсязі пройшли всі етапи регуляторної реформи і мають найбільший досвід застосування інструментів регуляторної політики. Більшість країн Європейського Союзу запровадили регуляторну політику, яка спрямована на безперервне підвищення якості регуляторного середовища, шляхом забезпечення інтегрованого підходу до використання регуляторних інструментів, процедур та інституцій. Їх досвід свідчить, що ефективність регуляторної політики залежить, насамперед, від затвердження її на найвищому політичному рівні, від належного визначення чітких і вимірюваних стандартів якості регулювань й передбачуваності проведення консультацій із зацікавленими сторонами.

Принципові положення політики кращого регулювання розвинених країн загалом збігаються із нормами Закону України “Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності” й базуються на чітко ідентифікованих цілях політики та ефективності їх досягнення, надають вигоди, які виправдовують витрати і мінімізують “провали ринку”. Проте, як наголошується в науковій літературі, із набранням чинності законодавства про регуляторну політику перехід від виконання формальних вимог щодо оприлюднення проектів регуляторних актів до кількісного оцінювання вигод та витрат, на жаль, так і не відбувся. До

того ж, відповідно до норм законодавства, розрахунок аналізу вигод та витрат (тобто кількісна оцінка регулюючого впливу) покладено не на незалежний структурний підрозділ, а на розробника проекту регуляторного акта, що унеможливило отримання об'єктивної та неупередженої оцінки регулюючого впливу проекту регуляторного акта. На практиці в Україні майже всі кількісні показники визначаються без будь-якого аналізу, виключно на підставі суб'єктивного досвіду розробника проекту регуляторного акта та аналізу його регулюючого впливу [3, с. 225].

До регуляторних органів відносяться: Верховна Рада України, Президент України, Кабінет Міністрів України, Національний банк України, Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення, інші державні органи, центральні органи виконавчої влади, місцеві органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування, а також посадові особи будь-якого із зазначених органів, якщо відповідно до законодавства ці особи мають повноваження одноособово приймати регуляторні акти. У свою чергу, спеціально уповноваженим органом щодо здійснення державної регуляторної політики, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України, є центральний орган виконавчої влади – Державна регуляторна служба України, яка реалізує державну регуляторну політику, політику з питань нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності, ліцензування та дозвільної системи у сфері господарської діяльності та дерегуляції господарської діяльності [4].

Слід наголосити, що підпорядкування Державної регуляторної служби України Кабінету Міністрів України призводить до залежності уповноваженого органу у сфері реалізації державної регуляторної політики. Тобто вона дещо позбавлена самостійності, і не може належним чином виконувати функцію щодо зупинення неефективних та економічно недоцільних регуляторних актів, які зазвичай дуже “потрібні” центральним органам виконавчої влади або Кабінету Міністрів України. Вважаємо, що для вирішення цієї проблеми необхідно внести зміни до Закону України “Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності” та визнати вказану службу державним органом із спеціальним статусом, який буде підконтрольним Президенту України та підзвітним Верховній Раді України. Аналогічний статус має Антимонопольний комітет України. Крім того, слід закріпити у названому вище Законі положення про те, що Державна регуляторна служба України повинна щорічно подавати Верховній Раді України звіт про свою діяльність.

За офіційними даними Державної регуляторної служби України, здійснення органами виконавчої влади державної регуляторної політики у 2014 році залишається недостатнім, потребує покращення якісний рівень виконання регуляторними органами окремих процедур регуляторного законодавства, зокрема щодо здійснення аналізу регуляторного впливу, відстеження результативності дії регуляторних актів [5].

З прийняттям Закону України “Про внесення змін до статті 34 Закону України “Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності” необхідність дотримання вимог та принципів державної регуляторної політики при підготовці проектів регуляторних актів стала обов'язковою і для органів місцевого самоврядування [6]. З огляду на це, слід активізувати роботу щодо забезпечення дотримання вимог здійснення державної регуляторної політики місцевими органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування, а також із забезпечення їх оптимальної взаємодії та співпраці. Вважаємо, що підвищенню якісного рівня виконання вимог законодавства у цій сфері має сприяти: неухильне дотримання органами виконавчої влади та місцевого самоврядування вимог Закону

України “Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності”; запровадження обов’язковості здійснення регуляторними органами як загальнодержавного, так і регіонального рівнів оцінки витрат та економічних вигод при запровадженні державного регулювання господарської діяльності; активізація роботи з проведення регуляторними органами консультацій з громадськістю та суб’єктами господарювання на етапі розробки проектів регуляторних актів до моменту їх оприлюднення; відстеження результативності дії прийнятих регуляторних актів. Крім того, необхідно провести “інвентаризацію” регуляторних актів місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування.

За таких умов удосконалення інституційного та організаційного забезпечення регуляторної політики у сфері господарювання полягає в удосконаленні діяльності регуляторних органів загальнодержавного та регіонального рівня, які забезпечують формування, реалізацію та контроль за здійсненням державної регуляторної політики у вказаній сфері. Наразі до основних проблем можна віднести, зокрема: низьку якість підготовки аналізу регуляторного впливу, особливо на місцевому рівні; порушення вимог щодо інформування громадськості про строк, протягом якого до проекту регуляторного акта мають прийматися зауваження та пропозиції, відсутність адреси, на яку мають надсилатися зауваження та пропозиції; порушення строку проведення обговорень; неоприлюднення аналізу регуляторного впливу до розміщених проектів; невиконання регуляторними органами вимог законодавства щодо відстеження результативності регуляторних актів або проведення усіх видів відстеження формально, без відображення реального стану дієвості регуляторних актів; низьку кваліфікацію посадових осіб, що відповідають в регуляторних органах як загальнодержавного, так регіонального рівня за дотримання законодавства про регуляторну політику; відсутність навчальних програм з регуляторної політики у сфері господарської діяльності у вищих навчальних закладах з підготовки фахівців у галузях права, економіки та державного управління; недостатня консолідованість суб’єктів господарювання, їх об’єднань та наукових установ щодо правового впорядкування конкретних сфер регулювання, а також проведення навчальних семінарів, тренінгів для працівників місцевих органів виконавчої влади, місцевого самоврядування з питань реалізації державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності тощо.

На нашу думку, вирішення вказаних проблем сприятиме не лише удосконаленню механізму реалізації регулятивного впливу в сфері господарювання як на загальнодержавному, так і на регіональному рівні, а й впровадженню європейських принципів, заснованих на засадах підзвітності державної діяльності суспільству, дотримання ефективності державного регулювання й управління, субсидіарності та пропорційності, прозорості інформації у прийнятті регуляторних рішень, а також врахування ефекту масштабу дії регуляторного рішення у контексті управління ризиками в господарській діяльності.

Що стосується адміністративно-правового забезпечення регуляторної політики України в сфері господарювання, то ми підтримуємо позицію тих дослідників, які розкривають це поняття саме через конструкцію створення умов, тобто сприяння реалізації регуляторної політики у сфері господарювання, формування найбільш сприятливої атмосфери і не лише у політичній системі, але й у економічній для фактичного утвердження, охорони та захисту прав і свобод громадян у господарській діяльності. Адміністративно-правове забезпечення державної регуляторної політики України у сфері господарювання являє собою здійснюване державою за допомогою правових норм, приписів і сукупності засобів упорядкування суспільних відносин між регуляторними органами або іншими органами державної влади та

суб'єктами господарювання, їх юридичного закріплення, реалізації, охорони, захисту і відновлення. Мається на увазі, що держава в особі її регуляторних органів здійснює діяльність, спрямовану на: регламентацію господарських та адміністративних відносин між регуляторними органами або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання; створення найбільш сприятливої атмосфери для реалізації державної регуляторної політики на засадах економічної доцільності та ефективності дії регуляторних актів, зниження рівня втручання держави у діяльність суб'єктів господарювання та усунення перешкод для розвитку господарської діяльності; боротьбу з невиконанням обов'язків і зловживанням правами й свободами громадян, суб'єктів господарювання, їх об'єднань та консультативно-дорадчих органів у здійсненні державної регуляторної політики; гарантування належної реалізації громадянами своїх прав та свобод у сфері господарювання.

Вважаємо, що такий варіант конструкції смислового навантаження поняття “адміністративно-правового забезпечення державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності” дозволяє виокремити аспект реальності “забезпечення”, який пов'язується з конкретною діяльністю регуляторних органів, а не з абстрактним адміністративно-правовим регулюванням, яке означає процес впливу на суспільні відносини у цій сфері з метою їх впорядкування. Практична діяльність регуляторних органів є більш наближеною до реального здійснення правових приписів. Тому адміністративно-правове забезпечення регуляторної політики у сфері господарювання включає: встановлення єдиного підходу до підготовки аналізу регуляторного впливу і до здійснення відстежень результативності регуляторних актів; планування діяльності з підготовки проектів регуляторних актів; оприлюднення проектів регуляторних актів з метою одержання зауважень і пропозицій від фізичних та юридичних осіб, їх об'єднань, а також відкриті обговорення за участю представників громадськості, суб'єктів господарювання питань, пов'язаних з регуляторною діяльністю; відстеження результативності регуляторних актів; перегляд регуляторних актів; систематизацію регуляторних актів; недопущення прийняття регуляторних актів, які є непослідовними або не узгоджуються чи дублюють чинні регуляторні акти; викладення положень регуляторного акта у спосіб, який є доступним та однозначним для розуміння особами, які повинні впроваджувати або виконувати вимоги цього регуляторного акта; оприлюднення інформації про здійснення регуляторної діяльності регуляторними органами державного та регіонального рівнів.

У контексті розгляду питань щодо удосконалення адміністративно-правового забезпечення регуляторної політики України в сфері господарювання окремої уваги потребує правове забезпечення новітніх інформаційних технологій у здійсненні регуляторної політики як складової електронного уряду. Адже ефективність регуляторної політики значною мірою залежить від технології її здійснення, засобів оброблення, передавання і поширення інформації, які застосовуються у процесі формування, прийняття й відстеження результативності дії регуляторних актів у сфері господарювання.

Отже, для розв'язання проблеми низького рівня дотримання вимог чинного законодавства розробниками проектів регуляторних актів, а також закритості регуляторних органів для громадськості потрібно ввести автоматизований контроль за регуляторною діяльністю та діями регуляторних органів державного та регіонального рівнів, для цього необхідно розробити та прийняти Закон України “Про єдиний державний реєстр регуляторних актів України”. Таким чином, для внесення регуляторного акта до єдиного державного реєстру регуляторних актів України, розробник зобов'язаний буде виконати усі процедури із дотриманням

принципів державної регуляторної політики. У свою чергу, контроль за дотриманням принципів державної регуляторної політики буде організовано в автоматичному режимі, що дозволить відстежувати як розробники проектів регуляторних актів планують, оприлюднюють та обґрунтовувати свою регуляторну діяльність, адже підготовлені у процесі здійснення регуляторної діяльності документи будуть оприлюднені разом із текстом прийнятого регуляторного акта. Зокрема у ньому має бути розміщено з можливістю вільного доступу усіх зацікавлених осіб план діяльності з підготовки проектів регуляторних актів, повідомлення про оприлюднення проекту регуляторного акта з метою одержання зауважень та пропозицій, проект регуляторного акта винесений на громадське обговорення, аналіз регуляторного впливу та звіти про відстеження результативності регуляторного акта. Все це сприятиме забезпеченню системності у процесі здійснення державної регуляторної політики у сфері господарювання та дозволить розв'язати такий аспект проблеми, як зникнення документів на підставі яких було прийнято регуляторний акт, що практично унеможливує проведення заходів із відстеження їх результативності.

Окремо необхідно звернути увагу на те, що право громадськості подавати зауваження та пропозиції щодо оприлюднених проектів регуляторних актів, а також право брати участь у відкритих обговореннях питань, пов'язаних з регуляторною діяльністю, зазвичай, дає можливість реагувати на ініціативу органів влади, але не дозволяє суттєво її змінити. Так само право подавати до регуляторних органів пропозиції про необхідність підготовки проектів регуляторних актів та про потребу їх перегляду повністю залежить від бажання регуляторного органу співпрацювати із громадськістю. Крім того, встановлено обмеження для права брати участь у розробці проектів регуляторних актів – у випадках, передбачених законодавством. Однак у чинному законодавстві такі випадки чітко не передбачені.

З іншого боку, право бути залученими регуляторними органами до підготовки аналізів регуляторного впливу, експертних висновків щодо регуляторного впливу та виконання заходів з відстеження результативності регуляторних актів дає можливість громадськості виконати за регуляторний орган роботу з обґрунтування необхідного регуляторного акта і передбачає незначну можливість впливу на проект такого акта. Зазвичай підготовлені громадськістю проекти регуляторних актів залишаються не розглянутими, а це, у свою чергу, призводить до зменшення ініціативи громадськості.

Найбільш незатребуваним є право громадськості самостійно готувати аналіз регуляторного впливу проектів регуляторних актів, розроблених регуляторними органами, відстежувати результативність регуляторних актів, подавати за наслідками цієї діяльності зауваження та пропозиції регуляторним органам або органам, які відповідно до закону про державну регуляторну політику на підставі аналізу звітів про відстеження результативності регуляторних актів приймають рішення про необхідність їх перегляду. Так само й право одержувати від регуляторних органів у відповідь на звернення, подані у встановленому законом порядку, інформацію щодо їх регуляторної діяльності.

Слід наголосити, що на регіональному рівні участь громадськості в регуляторній діяльності залишається надзвичайно низькою. Певним чином це можна пояснити значною закритістю місцевих та регіональних органів влади [7, с. 21]. Подолання вказаної проблеми можливе шляхом громадського контролю за виконанням державної регуляторної політики, створення та правового закріплення, регламентації роботи регуляторних органів з громадськістю та суб'єктами господарювання, внесення відповідних змін до чинного законодавства з метою закріплення права громадськості ініціювати підготовку проекту регуляторного

акта та обов'язку регуляторного органу розглянути такий проект, забезпечивши його прийняття або надати обґрунтування неможливості його прийняття, визначення, вирішення та подолання невідповідностей між чинними законами та діяльністю регуляторних органів державного та регіонального рівнів, запровадження моніторингу регуляторної діяльності регуляторних органів з метою своєчасного виявлення неефективних, недоцільних, неузгоджених, непослідовних регуляторних актів, а також тих, які були прийняті із порушенням вимог чинного законодавства.

Резюмуючи викладене вище, можна зробити висновок, що стан реалізації державної регуляторної політики у сфері господарювання на сучасному етапі розвитку нашої держави задовільний, проте існує низка питань, які потребують подальшого відпрацювання та удосконалення, зокрема: підвищення фахового рівня посадових осіб регуляторних органів як державного, так і регіонального рівнів з питань щодо формування та реалізації державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності; підвищення якості підготовки розробниками аналізу регуляторного впливу до проекту регуляторного акта та здійснення заходів з відстеження результативності таких актів; посилення громадського контролю за регуляторною діяльністю та підвищення рівня активності громадських організацій, суб'єктів господарювання у процесі підготовки та аналізу впливу регуляторних актів; поглиблення регуляторної діяльності на регіональному рівні. Для розв'язання вказаних проблем потрібно: 1) уповноваженому органу та його територіальним підрозділам надати повноваження щодо здійснення державного контролю за дотриманням процедур з розробки, розгляду та прийняття регуляторних актів регуляторними органами та притягнення посадових осіб регуляторних органів до відповідальності за їх недотримання шляхом внесення відповідних змін до Кодексу про адміністративні правопорушення в частині відповідальності за порушення законодавства у сфері регуляторної політики; 2) внести зміни до Закону України "Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності" визначивши, що в разі грубого порушення регуляторними органами вимог цього Закону України уповноважений орган та його територіальні органи мають право призупинити чинність регуляторних актів, прийнятих із порушенням цього Закону; 3) внести зміни до Кодексу адміністративного судочинства України щодо надання можливості оскаржувати регуляторні акти протягом усього строку чинності такого регуляторного акта та покладення на органи влади відповідальності за результати їхньої регуляторної діяльності (судова практика щодо призупинення або скасування регуляторних актів, що суперечать принципам державної регуляторної політики, допоможе створити цю систему відповідальності); 4) розробити та прийняти Закон України "Про єдиний державний реєстр регуляторних актів України"; 5) удосконалити інституційну систему, яка забезпечує реалізацію державної регуляторної політики; 6) запровадити громадський контроль за здійсненням державної регуляторної політики, закріпити регламенти роботи регуляторних органів з громадськістю, суб'єктами господарювання та внести відповідні зміни до чинного законодавства з метою закріплення права громадськості ініціювати підготовку проекту регуляторного акта та обов'язку регуляторного органу розглянути такий проект, забезпечивши його прийняття, або обґрунтувати неможливість прийняття такого регуляторного акта.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності : Закон України від 11.09.2003 № 1160-IV // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2004. – № 9. – Ст. 79.

2. *Літвінов О.В.* Реалізація державної регуляторної політики органами виконавчої влади / О.В. Літвінов, Д.В. Ляпін // Актуальні проблеми державного управління : зб. наук. пр. – Д.: ДРІДУ НАДУ, 2005. – Вип. 1 (19). – С. 153–170.

3. *Колесніков О.А.* Досвід застосування регуляторної політики в Україні: питання вдосконалення правового механізму / О.А. Колесніков // Вісник Національного університету “Юридична академія України імені Ярослава Мудрого”. – 2013. – № 2 (13). – С. 219–229.

5. Інформація про здійснення органами виконавчої влади державної регуляторної політики у 2014 році // Державна регуляторна служба України. – 31.03.2015 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.dkrp.gov.ua/info/4311>

4. Положення про Державну регуляторну службу України : постанова Кабінету Міністрів України від 24.12.2014 № 724 // Офіційний вісник України. – 2015. – № 4. – Стор. 18. – Ст. 68.

6. Про внесення змін до статті 34 Закону України “Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності” : Закон України від 05.06.2014 № 1319-VII // Офіційний вісник України. – 2014. – № 52. – Стор. 7.

7. Моніторинг та спрощення регуляторного середовища для малого і середнього бізнесу : аналіт. Звіт / О.В. Літвінов, О.М. Андреев, Н.М. Літвінова [та ін.] ; за заг. ред. О.В. Літвінова. – Д. : МОНОЛИТ, 2014. – 52 с.

Отримано 16.04.2015